

COMENCEN ELS CONCERTS D'ESTIU

Dylan, l'autèntic

El dia 16 d'aquest mes, a Barcelona, Dylan inicia la tongada de concerts estivals. Un nom històric per a una cita igualment històrica, cinc anys després que el mite del rock es deixés caure per primera volta, i amb 20 anys de retard, per un escenari barceloní.

E. Font

El pròxim dia 16, divendres, qui ha estat segurament amb els Beatles la major figura del *rock*, va a Barcelona. «Ladies and gentlemen, Bob Dylan», que és tal com Mick Taylor va presentar-lo el 28 de juny d'ara farà cinc anys, al Ministadi del F.C. Barcelona, la primera volta que el noi de Minesota va venir al nostre país.

Enguany, amb quaranta-vuit anys i sense Carlos Santana, Dylan es torna a retrobar amb el públic català. Però

amb un canvi d'escenari: la grandiositat de l'estadi deixa pas a la familiaritat d'un Palau dels esports que, fet i fet i tenint en compte que sols unes vint-i-cinc mil persones van assistir al seu concert de 1984 —i gran part d'ells per veure Santana—, resulta un marc adequadíssim per al públic que es preveu. I també pel tarannà a què Dylan té acostumats els seus incondicionals últimament. En efecte, Dylan sempre s'ha decantat pels locals petits, per la companyonia d'un inicial Greenwich Village, tan llunyà en el temps i l'espai, o per la reducció, en la seva èpo-

ca més cristiana, de l'auditori als concert-missa parroquial.

Igualment han canviat coses des que Dylan va fer la seva gira de 1984. Cinc discos, en concret *Real Live* —proviuent de la gravació del seu concert de Roma de 1984—, *Bob Dylan Biograph* —amb versions inèdites de coneguts temes seus i amb algun afegit de les *basement tapes*—, *Empire Burlesque*, *Knocked Out Loaded*, i *Down In The Groove*, les últimes creacions. Una gira per a la història, amb Tom Petty. I una pel·lícula (per a l'oblit) amb Fiona i Rupert Everett: *Hearts of fire*, que ha passat per les nostres pantalles amb més pena que glòria.

I un retorn. Perquè Dylan no tan sols retorna a les gires mundials —quan tothom pensava que la de 1984 seria l'última— i, per extensió, al nostre país, sinó que, passada l'etapa d'incertesa postcristiana per dir-ho d'alguna manera, irromp amb força dins l'escenari del *show-business*; una nova imatge, amb un penjoll indefinible a l'orella esquerra, cabellera acuradament esvalotada, arrugues —moltes, moltes—, i la institució d'una típica mirada seva —sarcàstico-diabòlica—. Hi ha qui diu, d'aquest retorn, que el seu personatge en *Hearts of fire* el reflecteix; versió no gaire creïble donat que al final de la ficció Dylan se'n va a viure a una granja, en soledat.

No. Dylan ha continuat fent coses —tres elapès de creació en cinc anys—. Ha actuat, i amb gent diversa. I ha fet la seva feina, tocar i cantar. Això sí, ben feta, amb autenticitat. Sense apuntar-se a modes efímeres, sense caure en la temptació de la popularitat fàcil, sense refugiar-se en un anacronisme melancòlic. El material que ha generat no ha estat innovador, ni tampoc revolucionari. Però ha estat bon material. I per això tothom el respecta. Des de la crítica londinenca fins a la prestigiosa publicació especialitzada *Rolling Stone*.

Divendres 16 de juny, Dylan ve, de nou, a Barcelona. Els seus incondicionals tornaran a recordar cites històriques. Que els temps passen. I canvien.

Comença l'allau

Les actuacions estiuencques comencen el dia 16 amb Dylan. Però igualment vénen els britànics The Cure, el 21 de juny a Barcelona i el 23 a València. I un altre històric, Stevie Wonder, ja al juliol. En concret, el dia 3 a Barcelona i el 4 a València. Continua amb Simple Minds, l'11 a Barcelona. I amb The The, el 19 a Barcelona i el 20 a València. I l'estiu tot just s'inicia. □